

Даждие-то въ Сърбіѣ е твърдѣ лѣгко и праведно разрѣдено. Право-то даждие състои въ 5 талиры на главѣ, коя-то е за дань вредна (способна), а такии има до 160,000, и заплащаніе-то е отрѣдено на два пѣты въ годишнѣ-тѣ, кое-то като ся събере за еднѣ годишнѣ износва 800,000 талиры; нѣ това е само въобще прехесапено, сиречь едно на друго; обаче по наособно за всѣко лице е раздѣлено на следующій способъ.

Ако ся нахождатъ въ едно общество и. пр. 80 порески главы, а отрѣдено имъ е да платѣтъ 400 талиры, тогава разрѣждатъ началници-тѣ на общини-тѣ реченѣ-тѣ сумѣ така, что-то ся образувать спорѣдѣ имотъ-тѣ имъ три порески классы: отъ тыя първа-та и най-гольма-та плаща годишно отъ 10—20 талиры, средня-та отъ 4—5 тал., а най-долня-та 2—3 талира. Нѣколко най-имотни мюлкджии, кои то сѣ твърдѣ малко, плащатъ годишно въ сѣразмѣрие на имотъ-тѣ си отъ 20—40 а най-много до 60 талиры. Отъ неправы-тѣ (посредны-тѣ) даждія има въ Сърбіѣ още извозный и увозный гюмрукъ и още нѣкои други. — Отъ годишнѣ 1838 нема въ Сърбіѣ никакво самокупство или самопродавство (monopol). По §. 45. на основный-тѣ законъ упражнява всѣкій Сърбинъ свободнѣ търговіѣ и свободны занаяты.

Отъ това кратко начертаніе вижда ся твърдѣ ясно, че правителство-то като има само постоянно и честно желаніе, ся нахожда въ твърдѣ благополучно отношеніе, и че Сърбія нема никаквъ държавный дългъ.